

L I N D A
BAKLI-ARČER

KRADLJIVAC VREMENA

druga knjiga iz serijala
PROSVEĆIVANJE PITERA ŠOKA

Prevela
Bojana Gajski

■ Laguna ■

Naslov originala

Linda Buckley-Archer

THE TAR MAN

Book II of The Enlightenment of Peter Schock

Copyright © 2007 Linda Buckley-Archer

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno

Ketrin Papo-Mjuzard

ČITAOCU

Slučajnim otkrićem mogućnosti putovanja kroz vreme u jednoj laboratoriji u Darbiširu dvoje se dvanaestogodišnjaka našlo na burnom putu kroz vekove, i činilo se da ništa ne može zaustaviti jednom pokrenut sled događaja započet neverovatnim susretom zlatnog labradora, Van der Grafovog generatora i antigravitacione mašine.

Kaže se da tek nedaća pokaže nečiju pravu prirodu. Ako je zaista tako, onda će događaji opisani u ovom tomu jasno iscrtati likove Pitera Šoka i Kejt Dajer. Naime, kako je i prethodno rečeno, upravo u trenutku kada su deca poverovala da osamnaesti vek zauvek ostavljaju za sobom, zadesi ih novi splet okolnosti zbog kojeg će saznati koliko su zapravo hrabri. Kejt i njen otac, doktor Dajer, uspeali su da se vrate u svoje vreme, no Piter ostade zarobljen u hiljadu sedamsto šezdeset trećoj, a njegovo mesto zauze Katrani, zlikovac kojem izgleda beše suđeno da put ukrsti s njihovim.

Doktor Dajer se osećao krivim što je u naš vek dospelo Katrani, plaćenik pokvarenog lorda Laksona i jedan od najdarovitijih i najozloglašnijih zločinaca londonskog podzemlja tog doba. Beše to čovek kojeg su, još kao mladića, bili obesili zbog zločina koji nije počinio, a nakon što je nekim čudom na samim vešalima uspeo da prevari smrt, postade ogorčen na svet koji beše tako surov prema njemu. Međutim, doktor Dajer je preneglio

okrivivši smesta sebe – uostalom, ko može da zatvori jednom otvorenu Pandorinu kutiju?

Beše od velike pomoći što je uz Pitera, zaglavljelog u hiljadu sedamsto šezdeset trećoj, bio Gedeon Simor. Nekadašnji pomoćnik lorda Laksona zajedno s Katranim, Gedeon se sprijateljio s decom dovodeći time sebe u veliku opasnost. Iako je kratko vreme bio secikesa, Gedeon je častan mladić koji je, kako je pastor Ledberi imao običaj da kaže, bio savesniji od bilo kog sveštenika koga zna. Baš kao i u prvom tomu ove povesti, i ovde povremeno posegnem za Gedeonovim jedinstvenim svedočenjem, knjigom *Život i doba Gedeona Simora, secikese i gospodina iz hiljadu sedamsto devedeset druge*.

O ključnoj ulozi koju je Gedeon Simor imao u razornim dešavanjima izazvanim otkrićem putovanja kroz vreme tek će biti reči. Međutim, ovaj tom mora pre svega predstaviti priče dvoje likova – Katranog, koga zvuha i Modrokožac, i Kejt Dajer. On prati razbojnikov uzbudljiv ulazak u dvadeset prvi vek kao i devojčicinu hrabru i nepokolebljivu potragu kroz vreme za svojim mladim prijateljem Piterom Šokom.

Nije ovo priča o počecima punim nade i završecima bez briga; ovo je priča o likovima koji su se zatekli u mučnoj situaciji ne znajući – baš kao ni svi mi – kako će se sve završiti, ali koji su uvek svesni da ih jedino nada i odlučnost dele od propasti. Markiz De Monfaron, oduvek pun čvrste vere u nauku i istinu, veoma je voleo filozofiju, kao što ćete i videti. Kejt je pribeležila neke njegove misli jer su joj pružale utehu kad nije uspevala da pojmi vreme. Zamolila me je da neke od njih iznesem i ovde, što ću sa zadovoljstvom učiniti.

Vreme nije naš gospodar, uprkos nemilosrdnom njihanju klatna. Koristeći moć Sećanja i Mašte, zar ne plivamo proizvoljno kroz reke Vremena, zaranjajući i u sopstvenu Prošlost kao i Budućnost? Shodno tome, utisak da je vreme stalno čista je iluzija. Prolaženje Vremena, tako

nevažno dok sanjamo, ne osećamo tokom rada i zapravo ga iskusimo tek u stanju krajnje dosade. Stoga, ne dozvolite da Vreme gospodari vama, no se trudite da sami zagospodarite Vremenom.

*Citoyen Montfaron, ci-devant Marquis de Montfaron, 1792
(Građanin Monfaron, nekadašnji markiz De Monfaron, 1792)*

SADRŽAJ

PRVO POGLAVLJE	17
<i>Ulica Oksford</i>	
U kojem se Katrani prvi put susreće s dvadeset prvim vekom, a Kejt i doktor Dajer se dogovaraju da sakriju istinu od policije	
DRUGO POGLAVLJE	43
<i>Padanje pahuljica</i>	
U kojem gospođa Dajer vidi nešto zabrinjavajuće, Katrani pronalazi ono što je tražio, a Kejt stupa u kontakt s Piterovim ocem	
TREĆE POGLAVLJE	61
<i>Andžali</i>	
U kojem Katrani pokazuje svoje pravo lice, a Kejt i gospodin Šok krše zakon u Midl Harpendenu	
ČETVRTO POGLAVLJE	81
<i>Obzerver</i>	
U kojem jednog gospodina veoma zanima članak o kriketu	
PETO POGLAVLJE	87
<i>Izmenjeni horizonti</i>	
U kojem Kejt i gospodin Šok iznenađujuće dospevaju u osamnaesti vek, Piter krade limenku koka-kole, a Katrani otkriva nešto korisno	

ŠESTO POGLAVLJE	108
<i>Vega Rijaza</i>	
U kojem Hana kaže šta misli, Katrani dobija novo ime, a Kejt prestravljuje Ogastu	
SEDMO POGLAVLJE	127
<i>Kenguri u Kjuu</i>	
U kojem kraljica Šarlota nudi svoje prijateljstvo Piteru i Kejt, a gospodin Šok čuje žalosnu vest	
OSMO POGLAVLJE	147
<i>Kineska hrana za inspektora Vileru</i>	
U kojem inspektor Viler čestita sebi na tačnom predosećaju i časti se obrokom	
DEVETO POGLAVLJE	151
<i>Zaključak doktorke Pireti</i>	
U kojem gospodin Šok ide na živce Kejt, a doktorke Pireti iznenađuje doktora Dajera	
DESETO POGLAVLJE	162
<i>Ljuljanje lusteru</i>	
U kojem se Kejti ne sviđa markiza De Monfaron, a družina upoznaje Luj-Filipa	
JEDANAESTO POGLAVLJE	179
<i>Amorova strelica</i>	
U kojem slučajni susret obraduje Katranog, a Andžali vidi više nego što je želela	
DVANAESTO POGLAVLJE	199
<i>Duh iz budućnosti</i>	
U kojem se Katrani poverava Tomu, otkriva užitek koji pruža proganjanje i razjašnjava ponešto s lordom Laksonom	

TRINAESTO POGLAVLJE	213
<i>Šestoro zaverenika</i>	
U kojem šestoro zaverenika kuju plan na farmi u Darbiširu, a doktorke Pireti ima nešto da prizna	
ČETRNAESTO POGLAVLJE	222
<i>Piterov nos</i>	
U kojem gospodin Šok za dlaku izbegne opasno brijanje, družina se nađe u saobraćajnoj gužvi, a Kejt postane sumnjičava	
PETNAESTO POGLAVLJE	238
<i>Pošanski brod u Doveru</i>	
U kojem pristalica revolucije beži iz zemlje i dočekuju ga kao heroja, Kejt se suočava s Piterom, družina pristiže na obalu Francuske	
ŠESNAESTO POGLAVLJE	255
<i>Miris krvi</i>	
U kojem Kejt i Luj-Filip sretnu begunca iz Pariza, a Piter se razgnevi	
SEDMANAESTO POGLAVLJE	262
<i>Kraljičin balkon</i>	
U kojem Katrani pokazuje svoje umeće, a inspektor Viler postaje opsednut novim vrhunskim zločincem	
OSAMANAESTO POGLAVLJE	268
<i>Helikopter!</i>	
U kojem Katrani šalje svoju posetnicu, inspektor Viler konačno saznaje istinu, a Katrani isprobava svoju novu igračku	
DEVETNAESTO POGLAVLJE	288
<i>Gromobran</i>	
U kojem u gradu Arasu besni snažna oluja, a družina stiže na odredište	

DVADESETO POGLAVLJE	296
<i>Le Marquis de Montfaron</i>	
U kojem družina trpi gostoprimstvo markiza De Monfaron, Kejt gubi vreme, a gospodin Šok predviđa budućnost	
DVADESET PRVO POGLAVLJE	312
<i>Prah i pepeo</i>	
U kojem Tom pokazuje od čega je sazdan, Andžali ima razloga da se kaje, a lord Lakson budi određenu pomisao u Katranom	
DVADESET DRUGO POGLAVLJE	322
<i>Rudnici krede u Arasu</i>	
U kojem družina zapada u nepriliku	
DVADESET TREĆE POGLAVLJE	337
<i>Nagodba, poklon i molba</i>	
U kojem markiz De Monfaron sklapa nagodbu s družinom, Piter šalje poklon u budućnost, a Katrani traži pomoć od lorda Laksona	
DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE	351
<i>Žetveni bal</i>	
U kojem se Piter oprobava u plesu iz osamnaestog veka, a Gedeon otkriva da mu je neko spavao u krevetu	
DVADESET PETO POGLAVLJE	358
<i>Večera vekova</i>	
U kojem družina ima dobar razlog za slavlje, doktorka Pireti ostavlja utisak, a narednik Čedvik vodi Moli u šetnju	
DVADESET ŠESTO POGLAVLJE	368
<i>Vremenotres</i>	
U kojem Kejt i Piter obnavljaju staro prijateljstvo i ova se priča završava	

Nisam spavao te noći za koju sam strahovao da mi je poslednja na ovom svetu. Umesto toga, u mislima sam putovao po poznatim predelima svog života i pokušavao da ga pojmim. Grozničavi um vršljao je između užasa omče što će mi istisnuti poslednji dah, gneva zbog svog nepravednog stradanja, i slepe, jalove nade da se moja priča neće završiti – barem ne još.

Nisam spavao. Kako sam mogao propustiti i tren života koji mi je preostao? Biti živ! Misliti i osećati i videti i dodirivati! No, kad je nad zatvorom Njugejt osvanula zora, verujem da sam se pomirio s Bogom pa sam se molio, i to ne samo za sebe već i za onog koji me je lažno optužio: lorda Laksona.

Često sam tokom narednih godina žudeo da se prisetim tih mračnih sati u proklesoj tamnici – ne zbog užasa koji su nosili, no zbog jasnoće koju su mi darivali duši. Jer ništa nije dragocenije od samog života – i ništa nije lakše manje ceniti. Nikada ne zaboravljam dug prema svojim spasiocima koji su se izložili ogromnoj opasnosti ne bi li me iščupali iz čeljusti smrti u Tajbernu: pokojnom ser Ričardu, pastoru Ledberiju, ali nadasve Kejt i Piteru.

Tračak nade da će se Piter milošću Božjom jednog dana ponovo sresti s drugaricom iz detinjstva još uvek postoji, no više o tome ne pričamo. Međutim, i u tome postoji izuzetak. Na godišnjicu dana kad

je meni život pošteđen, a Piteru oduzeto sve što je rođenjem stekao, pastor Ledberi je dugo imao običaj da dolazi u Hotorn Kotidž noseći boce svog najboljeg crnog vina. Sedeći pod ogromnim granama hrasta i pred prizorom sunca što zalazi nad dolinom koja je primila Pitera u naš vek pre toliko mnogo godina, nas trojica bismo nazdravili životu, odsutnim porodicama te zdravlju i sreći gospodarice Kejt.

Naravno, tog istog dana, prvog avgusta hiljadu sedamsto šezdeset treće, zauzevši Piterovo mesto pokraj čarobne mašine, Katrani mu ukrade i život koji mu je po pravu pripadao. Budući da smo obojica prevarili smrt na vešalima, Modrokožac i ja smo duboko povezani. Sada ga žalim više no ikada jer iskreno razumem koliko ga je gnev sprečio da oseti sreću na svetu. Mnogo puta sam se pitao šta je pronašao u Piterovom veku i kako je iskoristio život koji je ukrao.

*Život i doba Gedeona Simora,
secikese i gospodina, 1792.*

PRVO POGLAVLJE

Ulica Oksford

U kojem se Katrani prvi put susreće s dvadeset prvim vekom, a Kejt i doktor Dajer se dogovaraju da sakriju istinu od policije

Beše kasno popodne tridesetog decembra, poslednje subote božićnih praznika, i London je obavila ledena magla. Smračilo se još u četiri, a na narandžastom odsjaju uličnih svetiljaka videle su se kapljice vlage kako plešu na hladnom vazduhu.

Na Trgu Trafalgar galebavi, primorani oštrom zimom da zađu dublje na kopno, smestiše se Nelsonu na glavu. U parku svetog Džejmsa pelikani su se klizali po zaleđenim jezercima. Robna kuća *Harods*, gorostasnih linija istaknutih milionima svetlucavih lampica, izgledala je kao luksuzni putnički brod što plovi niz Najtsbridž. Na istoku grada, vrhovi džinovskih nebodera, kraj kojih je katedrala svetog Pavla delovala sićušno, gubili su se u magli odajući prisustvo jedino signalnim svetlima koja su žmirkala kroz koprenu kao ukleti svemirski brodovi.

U međuvremenu, u vlažnoj, mračnoj uličici blizu Ulice Oksford – puta koji je u prošlosti vodio do gubilišta u Tajbernu – jedan beskućnik trpao je listove novina u jaknu i prekrivao se ćebadima. Njegov crno-beli pas, s dosta ovčarske krvi u sebi, ležao je pored njega drhteći. Odjeci ulične buke i *kap kap kap* oštećenog oluka ubrzo uspavaše čoveka pa se i ne promeškolji

kad mu pas ustade i dugo, preteći zareža. Da je pogledao naviše, beskućnik bi ugledao kako se, nekoliko metara dalje, nad njim nadnela crna silueta na crnom, jedna oprezna prilika s trouglastim šeširom što je sasvim nepomično sedela na snažnom konju. Glava mu beše iskošena kao da nešto osluškuje. Zadovoljan što je sam, tamni lik se pognu i položi obraz uz vrat konja ispuštajući zadržavani dah.

„Kakvo li je ovo mesto“, požali se on konju na uho, „kad za tobom pošalju čitavu vojsku jer si ukrao samo jednog ata? Mada priznajem da ti zaslužuješ mesto čak i u štalama Tempest Hausa. Imaš duha – zadržaću te ako budem mogao.“

Katrani potapša konja po vratu i otre znoj s čela, mada mu svaki živac i mišić behu napeti, spremni za beg ili borbu. U godinama koje je proveo kao plaćenik lorda Laksona stekao je reputaciju užasnog čoveka. Tek nekolicina su se usudili da mu se suprotstave, a i oni su se ubrzo predomislili. Bacio je mrežu preko toliko hulja u Londonu da je samo jednim trzajem mogao privući sve i svakog. Ništa se nije dešavalo bez njegovog znanja. No ovde, gde god to „ovde“ bilo, beše sam i nepoznat i potpuno zbunjen. Iznenada mu sinu da je dolaskom ovde izgubio sve – osim sebe. Nagoni dotiče ožiljak na mestu gde mu se jednom davno omča uredila u meso. Treba mi sklonište, pomisli. I vodič po ovom novom svetu...

Katrani je znao tačno gde se nalazi, a opet je bio izgubljen. Putevi behu isti, ali sve na njima drugačije... Bio je to London, ali London prepun paklenih kočija što su se vrtoglavom brzinom kretale same. Zvuci, mirisi i prizori ovog poznatog ali stranog grada razarali su mu čula. Nadao se da će ga čarobna mašina odvesti u neku začaranu zemlju pločnika prekrivenih zlatom, a ne ovde...

Odjednom postade svestan blagog škriputanja donova po šljunku iza njega. Potom mu svetlost baterijske lampe obasja duboki ožiljak koji se kroz kratku plavetnocrnu bradu spuštao od čela do vilice. Katrani se osvrnu.

„Stani! Policija!“, začu se povik.

Katrani ne odgovori, već obode konja kojeg je pre dva sata ukrao od policajca na Hempsted Hitu. Ne oklevajući ni trenutak, konj i jahač glatko preskočiše lualicu i utrčaše u svetinu. Grozničavi lavež ubrzo se izgubi u navali buke s najprometnije ulice na svetu.

Divljeg pogleda, Katrani je izbezumljeno zurio oko sebe. Beše vreme božićnih rasprodaja i polovina Londona je nakon nedelju dana prejedanja izašla da kupi nešto po povoljnoj ceni. Ulica Oksford vrela je od kupaca, toliko zbijenih da se i nekoliko metara prelazilo samo uz mnogo odlučnosti. Beskrajni potoci crvenih autobusa na sprat i crnih taksija kretali su se brzinom puža niz široku saobraćajnicu dok su im se auspusi pušili na hladnoći.

Katrani potera konja dalje, uzalud pokušavajući da probije čvrst zid pešaka koji su vikali i sprečavali ga da prođe. Srce mu je tuklo. Upao je u sopstvenu zamku. Besno se korio. Maloumniče! Jesi li za izgubio i hrabrost i pamet? Zar nisi dovoljno razuman da pogledaš pred sebe pre no što skočiš?

Da je mogao, Katrani bi pokosio te ljude kao konjički oficir koji juriša na neprijateljsku pešadiju. Međutim, jedva je mogao i da se pomeri. Beše zarobljen. Prelazeći pogledom po okolini, on spazi grupu muškaraca u tamnoplavim uniformama kako izlaze iz uličice i grubo se probijaju prema njemu, opasni kao bilo koja banda razbojnika koju zna. Bilo je još čudnije što je jedan od njih vikao u mali predmet prislonjen uz usne.

Svi su se tiskali i gurali ga vičući mu da se makne s puta. Svi osim devojčice koja je posegnula da pomazi vlažnu gubicu konja. Majka je brzo zgrabi za ruku. Oči Katranog se zažariše. Nisam dovde stigao da bih pao na prvoj prepri! Neće me uhvatiti! Neće! Saže se potom u mnoštvo pešaka koji su ga pritiskali i podiže se nazad stežući veliki crni kišobran kao da je mač. Poče da ga zariva u svetinu budući ljude u grudi i preteći da će ih udariti po glavi ne bi li ih naterao da se pomere. Njihova

prodorna vriska stiže do policajaca, koji ponovo stadoše da se probijaju kroz gužvu. Međutim, Katrani je ubrzo osvojio mali krug slobodnog prostora po kojem je mogao da manevriše. Poterao je konja unazad dokle god je mogao i prošaptao mu nešto na uho. Policajci, sada udaljeni samo nekoliko metara od njega, zabezegnuto su posmatrali ovo razmetanje umećem jahanja kakvo verovatno više nikada neće videti.

Katrani je na trenutak potpuno umirio konja pa ga potom naterao na veličanstven skok. Četiri kopita zagrmeše po krovu crnog taksija. Buka beše zaglušujuća. Sve se glave okrenuše da pronađu izvor pometnje. Klizeći i zanoseći se po sjajnom metalu, konj nije mogao dugo da ostane na mestu pa ga Katrani, dok mu je dugi crni kaput lepršao, povede na sledeći taksi pa na sledeći i na sledeći... Unezvereni putnici pohrliše napolje iz vozila. Pešaci se ukipiše. Posmatrajući s mesta na krovovima turističkih autobusa, ljudi su zijali u neverici u prizor Katranog i njegovog konja koji igraju školice po taksijima od robne kuće *Selfridžis* pa dok nije prošao prodavnicu *Džon Luis*. Vrisku uskoro zameniše smeh, zvižduci i bodrenje, kao i gnevni povici mnogobrojnih razjarenih taksista. Blagi osmeh zatitra na usnama Katranog i taman kad mu sinu da strgne trouglasti šešir i pokloni se, postade svestan neprirodnog vetra i ravnomernog bubnjanja od kog se zemlja pod njim tresla. Podiže pogled.

Policijски helikopter se polako spuštao. Lebdeo je pravo iznad Katranog, dok su mu se krila propelera pri okretanju stapala u nejasnu, mučnu sliku. Kad zatutnja dubok glas, poput božjeg, Katrani podiže ruku ka licu i vidno preblede, skamenjen od straha.

„Siđi s konja! Siđi s konja i lezi na zemlju!“

Snop zaslepljujućeg plavičastobelog svetla šarao je po Katranom. Igrao je glavnu ulogu, obasjan kako bi ga svi videli. Posetilac iz hiljadu sedamsto šezdeset treće ne bi smislio javniji ulazak u dvadeset prvi vek sve da je unajmio i najboljeg reklamnog agenta u Londonu.

Pilotov pojačan i neprirodan glas odbijao se o visoke zgrade i odjekivao u magli:

„SIĐI S KONJA! SMESTA!“

Katrani se nije pomerao – nije ni mogao. Helikopter se spusti još niže. Nehotice se uhvativši za trouglasti šešir da ga vetar ne oduva, on kao da tom jednostavnom radnjom razbi čaroliju. Uspe nekako da skloni pogled s džinovske leteće zveri pa hitro osmotri okolinu tražeći prolaz. Krajičkom oka spazi sporednu uličicu koja mu se učini poznatom. Moleći se da ne naiđe na slepu ulicu, on oštro povuče uzde i potera konja. Ovde gužva nije bila prevelika, pa Katrani nesmetano izbi van kruga svetlosti i nestade u tamnim senkama. U strahu da ne izgubi plen iz vida, pilot helikoptera smesta polete naviše i uputi se prema južnom delu Ulice Oksford. Upravljaio je reflektor ka poluosvetljenim pločnicima obuhvatajući zbunjene kupce njegovim moćnim snopom, no odbeglog konjanika nigde ne beše. Katrani izbi iz uličice i vrtoglavom brzinom projuri kroz splet mirnijih ulica prema Pikadiliju. Hrlio je napred bez zastajkivanja ili usporavanja. Sreo je nekoliko onih čudnovatih kočija što su se kretale bez konja i kad god bi ih ugledao, pojurio bi pravo na njih, neustrašivo vrteći kišobranom i izazivajući ih da ga napadnu. Strategija je upalila svaki put – kočije bi smesta uz škripu stale. No kako su malo kuraži imali njihovi putnici, krijući se iza tih čudnih, zaobljenih prozora! Svega mi, mekši su od mlekarica. Zašto mi se ne suprotstave?

„Zar u ovom gradu niko ne jaše?“, povika on mladiću u crnom mini kuperu. „Gde su konji? Gde je prašina?“

Zaprepašćeni čovek polako odmahnu glavom.

Katrani odjaha. Galopirao je sve dalje, ali je neprekidno iznad i iza sebe osećao tutnjavu leteće zveri koja se približavala. Prikrivao je trag, krio se po ulazima i uspeo da nadmudri vazdušnog goniča. Dok je jahao, pored njega bi na tren kroz stakla blesnuli prizori neverovatne raskoši – neobični kostimi i svetlucavi dragulji, obasjani svetlima jarkim poput sunca. Kad

ima tako moćne sveće ili lampe, mislio je, grad nikada ne mora da spava. Krijumčari, razbojnici i ubice bili bi na mucu da nađu dovoljno mračno mesto za svoje poslove.

Sirene su i dalje posvuda zavijale ali, baš kao i neumorno zujanje helikoptera, jeziva buka je počela da se gubi u daljini. Katrani dozvoli sebi da uspori pa prouči nebo. Na zapadu se kroz kovitlanje magle jedva probijala nejasna bela linija svetla helikoptera. Katrani odahnu.

Konj se umarao. S sapi mu se dizala para, a disao je u kratkim rzajima. Katrani skrenu za ugao i nađe se na velikom trgu pa odluči da se nakratko odmori u ograđenoj bašti smeštenoj u sredini. Prošapta nešto konju na uho, coknu jezikom i odgalopira do gvozdene ograde. Konj je glatko preskoči i zaustavi se pod krošnjama. Trg beše pust ne računajući nekoliko parova što su se šetali duž oboda. Katrani skliznu s konja i potapša ga po vratu.

„Bio si dobar, prijatelju“, reče. Konj bučno frknu kroz baršunaste nozdrve i saže se da otkine poneku stabljiku preostalu na pokošenom travnjaku. Katrani ode do jedne drvene klupe pored pošljunčane staze i svali se na nju. Uhvatio se za glavu. Drhtao je – da li zbog hladnoće ili opasnosti, nije znao.

Katrani ne primeti policijski automobil koji skliznu na Trg Barkli i čiji vozač ugasi motor i progovori u svoj radio čim spazi konja. Polako i tiho, dva policajca izađoše iz automobila i uspen-traše se preko ograde, nečujno doskočivši na vlažnu zemlju.

Katranom trže siva veverica koja je vršljala po omotima u kanti za smeće pored njega. On podiže pogled. Istog trena ugleda red lepih, visokih zgrada na istočnom delu trga. Uznemiren, hitro se uspravi i pogleda prvo ka zapadu pa potom i ka jugu. Srce mu poskoči. Da nije na Trgu Barkli? Da li bi to ogromno zdanje moglo biti Lendsdaun Haus? Zabaci glavu i zagleda se u najviše grane golog drveća. Ovo drveće mora da je staro gotovo dvesta godina!

„Kako li je, zaboga, ovo moguće?“, uzviknu on. „Ovo jeste Trg Barkli!“

Koliko prošlog meseca bio je ovde s lordom Laksonom u poseti gospodinu Adamsu, arhitekti, koji je njegovog gospodara pokušavao da nagovori da proda kuću u Ulici Berdkejdž Vok i izgradi petospratnicu tu na Trgu Barkli. Međutim, toga dana na vidiku ne beše nijednog jedinog drveta, a rad na fasadi Lendsdaun Hausa tek je bio započet! Odjednom mu sinu da je od početka shvatao zašto mu je ovaj London istovremeno i znanac i tuđin – ali to sebi do sada nije mogao da prizna.

„Propao sam!“, viknu on. „Mašina me je dovela u budućnost! Kako da se vratim kući?“

„Da li je ovo vaš konj, gospodine?“, upita miran, dubok glas iza njega.

Katrani se okrete. Dovoljno je puta u životu bio iznenada napadnut da bi znao da ne sme oklevati. Čim je spazio dva muškarca obučena u iste uniforme kao i njegovi goniči u Ulici Oksford, on im se baci pravo prema nogama i uhvati po koleno obojici te se ovi spotakoše i padoše jedan preko drugog. Pre no što se uopšte podigoše na noge, Katrani je već bio na konju i galopirao pošljunčanom stazom ispod golog drveća. Policajci otrčaše do automobila i zatražiše pojačanje preko stanice.

Katranom je srce divlje lupalo. Ovi vojnici, u tim ružnim tamnoplavim uniformama i s tom podšišanom kosom, očigledno nisu nameravali da odustanu od potere. On je bio lisica, a gonio ga je čopor pasa. Odasvud su trubile sirene. Potom začu kako helikopter menja pravac kretanja i dolazi sve bliže. Nije shvatao kako im je to uspevalo, no beše ubeđen da su vojnici mogli da se sporazumevaju s velike udaljenosti...

Morao je naći put do svojih starih skloništa, potražiti utočište u crkvi svetog Pavla u Kovent Gardenu. Po svaku cenu mora izbegavati glavne puteve, gde bi bio lak plen za leteću zver. Umesto toga uputiće se na jug prema parku Grin pa potom ka Trgu Lester, trudeći se da izbegne Pikadili.

Međutim, kad je skrenuo u Ulicu Dover, dočeka ga još jedna kočija bez konja, ovoga puta s bleštavim plavim svetlima na krovu i sirenom koja je zavijala tako oštro da su ga uši zabo-
lele. Krenula je prema njemu neverovatnom brzinom. Katrani tako snažno povuče uzde da se konj prope. Vratu se potom i osvrnuvši se spazi još dva policijska automobila kako mu se približavaju iz pravca Trga Barkli. Jedno vreme je bežao prema Ulici Olbermarl, međutim, bojeći se da će ga prisiliti da ujaše na sam Pikadili, gde bi bio suviše izložen, on naglo trže uzde i skrenu pravo u Ulicu Nju Bond. London je bio odeven u drugačiju, nakindurenu odeću, no skelet mu beše isti. Poznao je on ove ulice. Bezglavo je galopirao dalje, no koji trenutak kasnije i bez okretanja je znao da su mu goniči opet za petama.

„Dakle“, povika on konju, „izgleda da si ti poslednji at u Londonu, a mene će uhvatiti ljudi rešeni da me ugoste na način koji bih ja radije odbio... Ha! Prokleti bili, kažem ti ja! Ako su se već nameračili da nas šćepaju, e nećemo im se predati lako!“

Skrenu pravo u Berlington Arkejd* i mada je kroz stakleni tunel sav od luksuznih radnji punih kristala, srebra, dragulja i svile jahao kao bez glave, ostade zabezекnut prizorom tako bogatog ulova. Bilo je već vreme zatvaranja i u prolazu je ostalo tek nekoliko ljudi. Vazduhom je odzvanjao zaglušujući zvuk udaranja kopita o uglačani kamen.

„Stani!“, povika Katrani i snažno povuče uzde. Konj se namah prope pa se uz zanošenje zaustaviše pred izlogom jedne zlatare. Oči Katranog proždirale su čitavo bogatstvo u dragom kamenju i zlatu što je počivalo na golubijesivom baršunu pred njim. Žena u kašmirskom kaputu i s niskom bisera oko vrata stajala je drhteći pred istim prizorom. Katrani beše zapanjen slikom safira veličine oraha, svetlucavog pod reflektorom, isto koliko i žena tamnom prilikom što se nadnosila nad njom. Osećala je vrelinu s konjskih sapi. Gromoglasna rika policijskih

motocikala što uleću u prolaz razbi čaroliju safira, no Katrani nije nameravao da pobegne bez ikakve nagrade. U tren oka pažnju s izloga preusmeri na ženinu ogrlicu. Zgrabi joj bisere i oštro ih povuče. Niska se prekide, vrat joj ostade go, a lice joj se sledi od zaprepašćenja. Dva moćna motocikla protutnjaše pored nje dok je, otvarajući i zatvarajući usta kao riba na suvom, posmatrala kako Katrani – zajedno s njenom ogrlicom – nestaje prema Pikadiliju.

Na nekoliko stotina metara odatle nalazio se Trg Pikadili. London se budio ulazeći u noć. Uličnu vrevu obasjavale su ogromne treperave neonske reklame, crni taksiji dovozili su posetioce pozorišta do Avenije Šaftsbери, a parovi su ruku podruku stajali pred restoranima i proučavali jelovnike. Velika grupa mladih turista sedela je po ivici fontane ispod kipa Erosa. Pili su iz konzervi, obučeni u majice kratkih rukava uprkos velikoj hladnoći. Jedan je snimao svoje prijatelje kako stoje na stepenicama podno fontane smejući se i luckasto pozirajući. Iznenada prestaše s ludiranjem i pažnju im privuče nešto iza mladića, pa se on okrete i usmeri objektiv ka prizoru koji ne beše predstavljen u turističkoj brošuri.

Usamljena prilika na konju galopirala je prema njima, probijajući se kroz gužvu na trotoaru i između vozila na ulici. Pred njim su ljudi očajnički hrlili da mu se sklone s puta. Kad jedan zaprepašćeni vozač zakoči pravo ispred njega, konjanik prosto skoči na krov automobila pre no što nastavi put do Trga Pikadili.

„Čoveče!“, uzviknu mladić i usmeri kameru ka goničima Katranog. Čitav talas policijskih automobila i motocikala s bleštavim svetlima i sirenama koje zavijaju prostirao se celom širinom ulice. Nad svima njima ljutito je lebdeo helikopter, kao osa što se ustremila da ujede.

Mladić preusmeri kameru ka jahaču. Ovaj je nosio čudnovat crni šešir, a pored izraza snažne usredsređenosti, dečak na njegovom licu spazi i nepogrešivi blesak uživanja. Surfer na

* Tržni centar u Londonu u obliku zasvođenog prolaza. (Prim. prev.)

vrhu talasa policijskih automobila! Ovaj lik se zapravo zabavljao! Mladić uzviknu bodreći ga. Šta god da je taj čovek uradio, svakako se zamerio policiji – pobesnili su!

Kad se jahač približi stanici metroa na Pikadiliju i ugleda reku ljudi koja silazi pod pločnik, on nakratko uspori. Hitro pogledavši preko ramena u talas policijskih automobila koji su mu se približavali, on iznenada skrenu za sto osamdeset stepeni i preko strmih stepenica nestade u londonskom metrou. Konj je toliko verovao svom novom gospodaru da je rado otkasao dole, baš kao da svakog dana hvata voz. Iznad njih, policijski automobili i motocikli uz škripu se zaustaviše. Putnici počеше unezvereno da beže uz stepenice, no ubrzo su morali da se pribiju uza zidove zbog čitave vojske uniformisanih policajaca koja je nagrnula pred blagajne jureći razbojnika na konju koji je širom Londona rušio sve pred sobom.

Nekoliko trenutaka kasnije, nedugo pošto je konj mirno dokasao nazad na ulicu, na drugom izlazu se pojavi čovek u prevelikom sakou od tvida. Imao je dugu crnu kosu koja mu je u repovima padala po kragni i licu prikrivajući mu gadan ožiljak na obrazu. Čovek se spuštene glave i s rukama u džepovima zaputi u pravcu Kovent Gardena.

Kejt se probudi uz vrisak. „Pitere!“

Doktorka Pireti, koja je vozila iznajmljeni karavan autoputem M1 kroz gustu maglu, nehotice od šoka naglo cimnu volan.

„Opa!“, uzviknu ona. „Ovo je bilo za dlaku!“

Kejtina labradorka Moli, smeštena u prtljažniku, poče da cvili i podiže zlatnu glavu iznad zadnjeg sedišta da je lizne po licu. Kejtin otac, doktor Dajer, odgurnu psa od nje.

„Sve je u redu, Kejt“, umirivao ju je. „Na sigurnom si. Spavaš već čitavu večnost – propustila si svu zabavu...“

„Gde sam, tata? Šta se dešava?“

Kejt se još nije sasvim rasanila i osećala se slabo, zbunjeno i izgubljeno.

„Ideš kući. Anita nas vozi u Darbišir.“

„Anita?“

„Doktorka Anita Pireti – iz Nase. Pričao sam ti o tome – ona i Ed Džejkob došli su iz Amerike kad su čuli da ste ti i Piter nestali iz laboratorije. Ona je vođa tima koji proučava antigravitaciju...“

„Previše je to za nju!“, pobuni se doktorka Pireti svojim melodičnim kalifornijskim naglaskom. „Jadno dete jedva da je svesno!“

„Anita i Ed uspeali su da nas izvuku iz Hempsted Hita ne privlačeći preveliku pažnju na sebe.“

„Da su nas spazili“, nasmeja se doktorka Pireti, „već bismo bili uhapšeni! Tvoj tata i ja smo sigurno izgledali malčice sumnjivo unoseći onesvešćenu devojčicu i psa u automobil tako po mraku...“

„Ni Ed nije bio bolji – trudio se da izgleda nehajno dok je gurao antigravitacionu mašinu u onaj ogromni beli kombi...“

„Bolje ogroman nego premali! Kejt, ne možeš da zamisliš koliko mi je drago što smo se konačno upoznale...“

No Kejt je nije slušala.

„Tata!“, viknu ona ne obraćajući pažnju na doktorku Pireti. „Šta se desilo s Piterom? Gde je? Je li uspeo da se izvuče?“

Nastade kratka tišina. „Ne. Piter nije došao s nama. Katrani je zauzeo njegovo mesto... ništa nisam mogao da učinim...“

„Ali moramo se vratiti! Ne možemo ga tamo ostaviti samog!“

„Vraćam te prvo majci pa ćemo onda odlučiti šta dalje da radimo...“

„Šta tu ima da se odlučuje? Moramo se vratiti po njega!“

„Psst... Kejt, smiri se. Sve će biti u redu.“

„Ali *vratićemo se* po njega, zar ne? Obećala sam da bez njega nikada neću napustiti osamnaesti vek!“